

Abonnement:
kr. 8,00 årligt.
Eksp.:
Læsøesgade 18, b
Kbh. N.
Kasserer:
Ebbe Sørensen
Pederstrupvej 146
Ballerup
Tlf. Ballerup 743
A. svarsh. red.
H. C. Andreassen.

Organ for DANSK FRONTKÆMPER FORBUND

3. årg.

Februar 1955

nr. 5.

(Referat af Februar-mødet.)

Red. Frede Jordan's Tale

Det var en oplevelse i den helt store stil, da Red Frede Jordan før en velspækket sal, talte om det „tøbrud“, — som med et udtryk, hentet fra „Slesvigeren“ — er i gang.

I modsætning til så mange „blålys“, der viser sig på den mørke horisont, var talen ikke bygget på hypoteser, *men med klart beviste fakta!* — Det var en god fornemmelse, ikke at svæve et sted mellem skyerne, men stå med faste ben på jorden.

Foredraget indlededes med sangen, der mere end nogen anden, tolker vor situation og vor optimisme.

Nu er gryet på vej over vange.

Taleren tog sit udgangspunkt i den tidligere modstand bevægelses eget nuværende opgør med politikerne, som det til eks. føres af frihedskæmper-præsten R. Shøjgård i „Slesvigeren“.

Jordan indledede med at optrække linierne i systempolitiken siden parlamentarismens gennembrud 1901, til vor status i dag. Træffende påviste han den naive afriustningspolitik forud for 1914 og 1939, der førte til „parforceløbet“ mellem London og Berlin, for at dække sig ved et eventuelt krigsudbrud.

Mens man fortav for offentligheden, at et godt forhold til Tyskland, betragtedes som en simpel forudsætning, bøjede man knæ i London, for at få ansøgning for en mulig kapitulation. Man fik den, ved som „bod“ at love en „symbolsk modstand.“ Således garanteret, udtalte Stauning i Lund, at han ikke ville være Nordens lænkehund, og *forhåndsaftalerne*

Troskab - en æressag

med Tyskland påbegyndtes.

På befolkningens reaktion, garanterede Stauning i sin nytårstale 1940, at landet skulle forsvares! Den 9. april forløb besættelsen programmessigt *efter Rostock aftalerne!* „Lænkehunden“ gøede ikke, huset og besætningen blev taget på sengen, — med undtagelse af de „symbolske ofre“, der måtte lade livet som systemets martyrer.

Efter denne indledning vendte taleren nu opmærksomheden mod det andet „offerlam“ — De frivillige på østfronten. — Om dem vidste systemet, at de var den symbolske garanti for, at besættelsesmagten ikke krævede et kontingent af værnepligtige udskrevet til kamp mod bolsjevismen. — Derfor kunne man se politikere gnide sig i hænderne og tilønske hinanden „rigelig tilslutning“, når de gennem rigsdagens vinduer så hvervebilerne fare gennem byen — derfor forsynede man Kryssing med forsikringer om soldaternes stabile forhold til den danske hær, lod Thor Jørgensen dekorere af kongen, og påbød presseagitation for foretagendet m. m., — altsammen fastslået ved en senere højesteretsdom af 17. 11. 45 og aftrykt i „Frit Danmark“s hvidbog.

Med et senere opgør for øje betragtede man det derfor som en selvfølge, at de krigsfrivillige, — hvis sag var i den skønneste orden, — ikke skulle straffes. — Dobbelt gement tegner billedet sig derfor af 5. Maj.

Den dag gav politikerne og „frihedsbevægelsen“ hinanden et **gensidigt amnesti**, henholdsvis for den førte politik, og for 500 **politiske** mord, begået under krigen. „Rabat på Mord“, for at tale med Information på den ene side, og **dødsstraf** til den anden side.

Juli-straffelovens hårdhed vedtoges af politikerne under den forudsætning, at kun de sværest belastede, der stod til mindst 4 år efter den gamle straffelov skulle tiltales, men bagmændene **saboterede landets vigtigste aftale efter besættelsen**, og indførte yderligere det nye ministerium, der straks fik øgenavnet: Ministeriet for særlige ulovligheder.

Følgen af alt dette blev „det danske jerntæppe“, der gik ned over den grænseløse skam og navnløse elendighed for tusinder og atter tusinder af syndebugke, der måtte bøde for magthavernes fejl!